

Hồi 18

Gặp Nhau Trong Sông Bạc

Gã đại hán đưa tay áo quẹt quẹt máu nơi miệng, hấn nhìn trừng trừng Phí Độc Hành rồi thình lình cho tay xuống ống giày rút ra một ngọn tiểu đao...

Phí Độc Hành nhường mắt:

- Sao đó, chơi nhau bằng binh khí nữa à ?

Gã đại hán không trả lời, hấn đang lom khom dưới đất vọt tung thẳng mình lên vung lia ngọn tiểu đao vào mặt vào ngực Phí Độc Hành.

Hai chân vẫn đứng một chỗ, Phí Độc Hành chỉ né tránh bằng thân trên, vừa tránh hấn vừa cười:

- Sao vậy ông bạn, dồn người ta quá như thế thì ai lại có thể nhịn nhường được nữa ?

Tay trái hấn nhấc lên, ngọn tiểu đao từ trong tay gã đại hán bỗng chuyển sang tay hấn, đồng thời tay phải hấn đưa theo, gã đại hán hứng một tát tay nẩy lửa và té ngổ xuống đất.

Phí Độc Hành cười :

- Bằng hữu có nghe rõ rồi chớ ? Ai bị ai đánh vậy hè ?

Gã đại hán đứng lên, hấn thụt lui lần vào trong và nói:

- Có bản lĩnh thì hãy vào đây, thằng nào chạy là... cút chớ.

Hấn vừa bắn lùi vừa hất mặt chửi y như con nít mà chỉ thoáng cái hấn đã mất trong bóng tối.

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ mỉm cười...

Chờ cho gã đại hán khuất hẳn rồi, Phí Độc Hành quay lại nhìn lên một mái nhà kế cận, hấn cười :

- Lão gia, màn này toàn là chuyện đánh nhau, đối thoại ít lắm, lão gia có măn nhãn chưa ?

Từ trên mái nhà, một bóng đen nhỏ thó tung xuống thật nhanh: Lão Tôn !

Lão nhìn Phí Độc Hành bằng cái chớp mắt lạnh lùng :

- Màn đó tuy có khá, chỉ tiếc vì vai chánh lại hát không trúng lớp.

Phí Độc Hành nhường mắt:

- Sao vậy ? Lão gia, có phải...

Lão Tôn đáp:

- Họ là vi cánh của Hòa Khôn, tay cầm đầu cũng đã có mặt ở đây rồi, các hạ làm cho họ nghi ngờ không dám thâm nhận, bây giờ càng làm cho họ xa thêm, màn này không xài được.

Phí Độc Hành chớp mắt:

- Thật thế sao ?

Lão Tôn đáp:

- Ta không có thì giờ đâu để đến đây nói chuyện đùa, thật hay không thật cứ đợi ở đây là biết.

Lão không đợi Phí Độc Hành nói gì thêm, vừa dứt lời là lão phi thân lên mái ngói và mất dạng.

Phí Độc Hành không nhìn theo vì ngay khi ấy hắn đã nghe thấy nhiều tiếng chân bước loạn từ phía trong hẻm cũng như ngoài đầu hẻm.

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ mỉm cười.

Con hẻm bây giờ giống cái ống trúm, hắn tự nhiên đã biến thành một con lươn.

Cả hai đầu đều có đông người, “con lươn” muốn nhủi, muốn lùi cũng không làm sao kịp nữa.

Bên ngoài có năm người, bên trong có sáu người, cả mười một người trên tay đều có vật sáng choáng.

Thuốc sắt có, đoản đao có, roi ngựa cũng có, Phí Độc Hành nhận ra những người mà hắn đã vừa gặp trước cửa thanh lâu.

Có một tên lên tiếng :

- Khá lắm, hắn cũng thuộc hạng lỳ, hắn cũng không chịu chạy.

Một người khác gắt:

- Khỏi cần phải nói nhiều, hắn dám chạm vào bọn ta là hắn phải chết, hạ hắn cho ta.

Mười một người trước sau tràn tới, những ánh thép sáng lên.

Kể ra thì đám mười một người này cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, những món binh khí trên tay họ nhắm toàn vào nơi yếu hại của đối phương.

Thế nhưng đối với Phí Độc Hành thì chuyện đó không ăn nhằm gì cả, hắn cười cười :

- Đông quá mà nhắm đánh một người, như vậy làm sao người ta gọi được là anh hùng hảo hán, đúng là thứ vô loại giang hồ, các người chưa biết qui củ tối thiểu nữa sao ?

Ngon tiểu đao của gã đại hán khi nãy hãy còn trong tay, Phí Độc Hành vừa nói vừa hất tay lên.

Bọn đại hán đang tràn tới bỗng dội ngựa ra, trong đó có bốn tên đổ máu.

Ngon tiểu đao trong tay của Phí Độc Hành đều trúng vào cổ tay phải, binh khí trong tay chúng rơi luôn.

Chỉ mới có bốn tên mang thương, nhưng cả mười một tên đều đứng lại, họ nhìn ngon tiểu đao trên tay của Phí Độc Hành bằng tia mắt lăm la lăm lét.

Đưa ngon tiểu đao lên chút nữa, Phí Độc Hành cười cười :

- Sao đây ? Chư vị, đánh nữa hay thôi ?

Con đường hẻm vụt im phăng phắt, thật lâu, thành linh có tiếng thét lên:

- Mẹ cha nó, tất cả xông lên...

Bảy tên chưa bị thương cùng hô nhau một lượt, họ quyết liều.

Nhưng cũng ngay lúc đó, từ bên ngoài đầu hẻm vụt có tiếng lạnh băng băng:

- Dừng lại, khốn kiếp, các người làm gì thế ?

Câu hỏi phát ra một lượt với bóng người xâm xái đi vào.

Một người đàn ông ôm ồm cao cao, vẻ mặt thâm trầm, người vừa gặp Tố Quân trong vườn hoa kỷ viện.

Người áo đen đi thẳng đến trước mặt Phí Độc Hành, hấn hất mặt hỏi dám đại hán:

- Điên hay câm, tại sao ta hỏi lại chẳng trả lời ?

Gã đại hán bị đánh đầu tiên lên tiếng :

- Đồ gia, đó là tên vừa gọi Tố Quân hầu rượu...

Bốp !!!

Người họ Đỗ nhấc tay lên, gã đại hán bị một tát tay xiển niễn.

Hắn đứng không vững nên thối lui luôn ba bốn bước.

Người họ Đỗ hất hàm:

- Câm cái mồm người lại, lâu xanh vốn dành cho bất cứ ai, cứ có tiền là muốn gọi ai cũng được, người ghen à ? Cút đi khỏi mắt ta.

Vừa rồi bị Phí Độc Hành đánh mấy bận, gã đại hán mặt đã vốn đỏ rồi, bây giờ được chủ nhân tặng thêm màu đỏ bỗng biến sang màu tím.

Hắn không dám nói mà cũng không dám tỏ vẻ giận hờn, chỉ biết cúi đầu đông tuốt vào trong ngõ tối.

Hắn đông là mười tên kia cũng rút theo, ngõ hẻm bây giờ mới hoàn toàn yên tĩnh, người họ Đỗ vòng tay:

- Đây là chuyện hiểu lầm, bọn chúng có mắt không trông, không biết tôn giá là bậc giang hồ cao nhân, dám mong huynh đài nghĩ chút thể diện của tại hạ mà tha cho chúng.

Phí Độc Hành vòng tay đáp lễ:

- Không dám, tôi cũng có phần, tại tôi trong cơn tức tối, huynh đài không nên nhắc đến tội đó cũng đã là may.

Người họ Đỗ nói:

- Tôn giá nói như thế thật tình huynh đệ không dám nhận, trong giang hồ huynh đệ cũng đã có mặt khá lâu nên không đến nỗi hồ đồ, vừa rồi nếu tôn giá không nường tay thì bọn chúng làm sao thoát chết, tại hạ xin trang trọng xin lỗi và tạ ơn.

Ngừng một chút, hắn lại vòng tay:

- Tại hạ tên Đỗ Nghị, chẳng hay có nên thỉnh giáo ?

Phí Độc Hành cũng vòng tay:

- Không dám, tại hạ là Phí Độc Hành, nhân muốn tham quan vùng Mã Thị nên ngang qua quý địa, đã chẳng kịp đến ra mắt chư vị mà lại còn sinh chuyện, thật quả là chuyện không phải...

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Phí huynh đã hiểu lầm nữa rồi, huynh đệ cũng là người từ ngoài đến, đối với anh em tại địa phương này cũng chỉ quen biết thế thôi.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Cũng thế thôi, Đỗ huynh đã vì nghĩa mà ra mặt, tại hạ phải có lời cảm tạ.

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Phí huynh khách sáo quá... Chẳng hay Phí huynh nghĩ tại khách sạn nào ? Nếu được Phí huynh cho phép, sáng mai tại hạ sẽ cùng với anh em địa phương đây đến viếng an.

Phí Độc Hành đáp:

- Thật không dám dấu chi Đỗ huynh, đêm nay tại hạ phải đi rồi...

Đỗ Nghị hơi sửng sốt:

- Sao Phí huynh không lưu lại vài hôm nữa ? Mã Thị đang lúc thịnh hành...

Phí Độc Hành đáp:

- Đa tạ Đỗ huynh, vì có chút việc gấp, tại hạ phải đi ngay.

Đỗ Nghị gật đầu :

- Đã thế thì huynh đệ không dám làm trễ chuyện của Phí huynh, ngày sau hy vọng sẽ còn có nhiều cơ hội, tại hạ cáo từ.

Đứng nhìn theo cho đến khi Đỗ Nghị khuất qua một khúc quanh, Phí Độc Hành ngẩng mặt bật cười :

- Lão gia, có nghe rõ rồi chưa ? Họ bám theo tôi đấy...

Một bóng đen nhoáng ra, Lão Tôn lên tiếng :

- Thật ta không mò nổi, ta đã cho biết chúng có hang ổ tại đây, thế tại sao lại còn làm cho chúng mang thương tích ?

Không quay mình lại, cũng không nghiêng đầu lại, Phí Độc Hành cứ cười cười :

- Người ta thường nói “có so cựa rồi mới có thể quen nhau”, có rất nhiều trường hợp họ đánh nhau xiển niễn rồi mới nghĩ chuyện giao tình.

Nói xong, hất dấu ngọn tiểu đao vào tay áo rộng và đi thẳng ra đầu hẻm.

Lão Tôn đứng nhìn theo ngơ ngác, thật tình ông ta không hiểu con người ấy làm sao...

Thình lình từ trong tối, Hầu nhi ló ra kêu nhỏ:

- Sư phụ !

Lão Tôn nói:

- Càng xem, ta càng thấy hắn giống Phí Mộ Thư, thế mà hắn vẫn cứ... Thật không hiểu ra làm sao cả. Hầu Nhi, đi, ta phải theo hắn tới cùng.

Hai thầy trò nhoáng mình lên một cái là mất luôn vào bóng tối.

oOo

Hẻm Móng Ngựa vốn đã phứt tạt, ồn ào, chỗ này lại còn ồn ào hơn nữa.

Trương Gia Khẩu quả có nhiều nơi giải trí.

Chỗ này là một tòa nhà khá rộng, vòng sân menh mông, trong sân, từ trước đến sau, có rất nhiều trụ cây, đầu trụ là những ngọn đèn lồng sắc sỡ, khiến cho sân tuy có rộng nhưng không chỗ nào là tối.

Trừ phi ở những góc tường không có đặc bàn, còn thì chỗ nào một cây kim rơi cũng thấy rất dễ dàng.

Những cái bàn đặt khít vào nhau, trên đó đủ các lối chơi, đánh bài cửu có, đánh xúc xắc có, tiếng hò, tiếng cười pha vào nhau, không khí ồn ào.

Tòa nhà kiến trúc hơi lạ, không có phòng khách, không có bậc thềm, sát tường ngoài có cánh cửa, có lẽ cửa ra vào, nhưng bây giờ thì đóng khít rim, chung quanh hiện có nhiều tên đại hán khoanh tay đứng sờ sờ như người hóng mát, nhưng nếu có mắt tinh hơn một chút, ai cũng có thể biết đó là những tay canh gác cho sòng bạc, nhứt là quanh hông họ nổi u u, càng chứng tỏ trong đó có cái thứ mà không dễ chọc.

Ngay chính giữa nhà có một cái bàn đông nhứt, bàn này ngoài số người ngồi, số người đứng chung quanh cũng rất nhiều.

Cũng đánh bài thôi chớ không có gì mới lạ, nhưng không hiểu tại sao thiên hạ lại bu quanh quá đông như thế, nhiều người ở bàn khác nhìn sang, nhìn mãi một hồi họ mới hiểu ra.

Những bàn khác, cũng có lúc đông người ngồi, người đứng cũng có nhiều, nhưng họ ra vô thay đổi liên hồi, chớ không dán chết một chỗ như thế ấy, ở bàn này có chuyện lạ, không phải lạ về cờ bạc mà lạ vì bàn đó có hai cô gái.

Hai cô gái này không đánh bạc, họ chỉ ngồi ở phía sau một người không biết họ thuộc vào loại gợi hứng hay chỉ huy.

Người bên trái ngồi sao một lão mập thù lù, trắng bạch, cái bụng bầu ra y như thùng nước, ăn mặc rất sang trọng.

Người bên phải ngồi sau một gã đại hán râu bò cấm, ngực áo bạch ra tay xoắn vào khố cùi chỏ, vóc dáng có vẻ không hiền.

Cô gái ngồi sau lưng lão mập có phần đẹp hơn cô gái bên kia, trên mặt cô ta, cạnh khóe môi bên trái có một nốt ruồi duyên, người ta bảo đó là thứ nốt ruồi “ăn hàng”, không biết có đúng như thế hay không, chỉ thấy nhờ vào nốt ruồi đó, cộng với vẻ thanh lâu, nàng rất dễ nhìn.

Cô gái ngồi sau lưng gã đại hán râu ria, tuy không xấu nhưng không có gì nổi bật, nhưng không phải vì thế mà không có những tia mắt ném qua ném lại.

Lão trắng mập không nhìn đến một ai, bộ mặt thịt non choẹt của lão không lộ một chút gì để có thể dựa vào mà phán đoán, mắt lão him híp nhìn vào những cây bài, làm như đời lão ngoài cây bài ra, không còn có điều gì quan trọng.

Tay lão cầm bài, hai ngón tay mập tròn “nặn” mấy lá bài thiếu điều ra nước, y như là cái lối “nặn” lặn như thế, lão có quyền lực cho bài biến ra đúng theo ý muốn của mình.

Lão trắng mập này có cái tên “Kim Bá Vạn”, không biết cha mẹ sinh ra vì muốn cầu cho con mình giàu có mà đặt cho cái tên như thế, hay là sau khi dựng nghiệp rồi lão mới tự đặt cho mình.

Không chừng có người gọi “tùng” như thế rồi lão lấy luôn để làm tên.

Lão Kim Bá Vạn ngồi trước “nặng” bài, người đẹp có nốt ruồi duyên ngồi sau mở tròn mắt ra theo dõi, nàng nhìn vào bài, cái miệng nho nhỏ của nàng “hoạt động” không ngừng, hết chu mỏ đến nhếch môi, giá như một người đàn bà xấu mà làm như thế thì chắc trông buồn cười lắm, riêng nàng thì không, cho dầu cái miệng có nhếch có chu, người nhìn vẫn tìm ra cái đẹp.

“Nặng” tới “nặng” lui một hồi lão Kim Bá Vạn ụp bài xuống bàn dần cứng.

Nhìn bộ mặt không lộ cảm tình của lão, không ai đoán nổi bài lão đang có những cây gì...

Có gái vuốt vuốt vai áo lão Kim Bá Vạn, nàng nhoẻn miệng cười :

- Lão gia, đừng có bù nũa nghe, lão gia bù hoài thì chắc cầm thế tôi ở lại lắm đó nghe.

Tay cầm cái có bộ mặt thật “dê” can hồng nổi, hấn cười hè hè:

- Có sao, có sao... Kim Nhị Nương mà ở lại đây thì nhứt định có nhiều người quét nhà lau giường tươm tất.

Tiếng cười rộ lên theo câu nói đó, nhưng có người lại lườm tay cái và nhìn lại Kim Nhị Nương :

- Mẹ họ, ở đó mà nói bậy, cái miệng ăn mắm ăn muối nói không nhìn trước nhìn sau, da thịt thơm phưng phứt như Kim Nhị Nương mà lại để cho cái đám rệp khốn nạn này... chà lết à ?

Tiếng cười lại nổi lên hô hố.

Kim Bá Vạn làm như không nghe thấy, lão cứ cúi mặt “nặng” mấy cây bài.

Kim Nhị Nương lườm người vừa nói câu đó một cái thật dài, không phải cái nhìn giận dữ mà cái nhìn “trách nhẹ”, lối nhìn của người người đàn bà hay nũng nịu.

Cái nhìn “nửa cự nự, nửa bằng lòng” của người đẹp làm cho gã đại hán vừa thốt câu nói... nịnh đàn bà ấy, cảm nghe như bao nhiêu máu nóng trong người dồn cả lên mặt, đầu óc hấn bỗng choáng váng...

Gã râu ria ngồi ở đầu bàn rụt cười rè:

- Kim Nhị Nương, thiếu mấy nút, cái thua, chung đi.

Cô gái ngồi sau lưng gã râu ria chắc lưỡi hít hà hai ba cái rồi mới chung tiền.

Kim Nhị Nương vụt nhướng mắt, đôi mắt của nàng thật long lanh.

Không phải vì nàng thấy chung tiền, đôi mắt nàng sáng lên một cách khác thường, và nhút là nàng không hề nhìn vào đồng tiền mà lại nhìn phớt qua vai của gã đại hán râu ria, phóng tia mắt ra phía sau lưng của hắn.

Phía sau lưng của gã đại hán râu ria làm cái, có một người.

Không biết người đó đến bao giờ, cũng không biết vào bằng ngã nào, vì khi Kim Nhị Nương ngẩng lên là bắt gặp.

Và cũng chỉ vừa chạm mắt là tim nàng vụt rộn lên.

Đó là một người đàn ông, người đàn ông mà từ khi “biết nhìn người” đến bây giờ, nàng chưa từng thấy người nào có một sức hút lạ thường như thế.

Người đàn ông có sức “thu hút” phái nữ mà từ khi bắt đầu “nằm mộng” đến bây giờ, nàng chưa được gặp.

Một người đàn ông lý tưởng của nàng.

Mắt của Kim Nhị Nương như đứng y một chỗ, giống hệt cây kim cắm vào đá “nam châm”.

Người trong mộng từ thuở “lòng chớm biết đời”, nàng chưa gặp được thì lại gặp Kim Bá Vạn.

Nàng gặp một đại phú hào.

Một người thuộc hạng “có máu mặt” vùng Trương Gia Khẩu.

Nàng gặp con người đó, sau khi cha mẹ nàng kế tục lừa đời, trong lúc bơ vơ trợ trọi, không ăn cơm, không chỗ ngụ nàng bị bọn Ma Cô bắt bán vào ngõ hẻm “Móng Ngựa”, họ chỉ bán nàng có hơn trăm lượng và món tiền đó, món tiền chúng có được bằng cách bán đứng một người con gái thiện lương, họ cũng “trả” hết vào một nửa đêm, cũng tại sòng bạc trong hẻm “Móng Ngựa” này.

Căn mạng của nàng có khổ, nhưng cũng chưa đến bước đường cùng, có lẽ “cao xanh” hầy còn có thì giờ dòm xuống, nên nhập vào ngõ hẻm “bình Khang” này chưa đến ba năm là nàng gặp được Kim Bá Vạn.

Vào chơi xóm yêu hoa này trong một buổi “trà dư tửu hậu”, Kim Bá Vạn gặp nàng và hắn bỗng tưởng tượng mình giống như Từ Hải, có thể nàng cũng có lời lẽ và cử chỉ chứng tỏ được đôi mắt “phong trần đoán giữa trần ai”, nên chỉ một đêm là hắn đã ra tay... tiền bạc để “thân củi xỏ lồng” cho con chim xanh chui vào tổ ấm.

Từ đó, nàng được thiên hạ đổi tên.

Người ta gọi nàng là Kim Nhị Nương vì nàng về với Kim Bá Vạn trong tư thế “phòng nhị”.

Đời sống của Kim Nhị Nương cũng theo cái tên mà thay đổi.

Mặc thì lụa là, ăn là sơn trân hải vị, tất cả phương tiện cho cuộc sống, lớn như nhà cửa cơ áo, nhỏ như son phấn xe cộ, một tay “nghĩa hiệp” của lão Kim.

Nhưng đó là đời sống về vật chất.

Nàng vẫn bị thiếu thốn, vì Kim Bá Vạn vẫn không phải là người trong mộng tưởng của nàng.

Thiếu thốn là ước mơ.

Bây giờ, nỗi ước mơ từ khi mới biết đời, bỗng dưng nàng bắt gặp.

Đôi mắt của Kim Nhị Nương sáng lên một cách lạ thường.

Y như bãi cát khô nóng lâu ngày chợt hứng được cơn mưa.

Cái loại người đàn ông trong mộng tưởng của nàng đang có mặt sau lưng tên râu ria cầm cái.

Người con gái ngồi phía sau lưng gã râu ria, người đàn ông mộng tưởng của nàng đứng sau lưng cô gái.

Đôi mắt Kim Nhị Nương xuyên lướt qua vai gã râu ria, lướt luôn qua mái tóc cô gái, chiếu thẳng vào mặt gã đàn ông vừa mới đến.

Kim Nhị Nương bỗng có một sự so sánh, nàng cảm thấy người đàn ông đó đứng vào một nơi không xứng đáng.

Cho dầu cái hạng chà lết theo những kẻ có tiền trong sòng bạc như cô gái ngồi sau lưng gã râu ria chưa hề chọc ghẹo đến nàng, chưa hề làm điều gì cho nàng có thể thấy là vô lễ, nhưng nàng vẫn cảm thấy họ là loại con gái bần tiện - mặc dầu nàng đã từng được thiên hạ xem là một cô gái điểm, đã từng được thiên hạ bỏ tiền ra để mua vui, nhưng nàng chưa hề làm cái chuyện bần tiện như những cô gái đó, nàng lấy tiền thiên hạ rất sòng phẳng bằng tất cả “sức lao động” của nàng, vì thế nàng nghĩ, nàng có quyền coi thường những cô gái kiếm tiền bằng những lối đó mà không đủ can đảm “vỗ ngực xưng tên”.

Chính vì khinh những cô gái như thế, nàng cảm thấy người đàn ông “trong mộng” của nàng đứng sau lưng cô ta là không xứng đáng.

Và cũng chính vì thế nên nàng bỗng thấy ghét cay ghét đắng cái cô gái đang ngồi phía sau lưng gã râu ria.

Nàng đâm bực tức, nàng nổi giận đùng đùng rằng tại sao cô gái đó dám ngồi trước mặt người đàn ông “đáng trọng” của nàng như thế.

Tự nhiên là nàng không cần nhớ lại rằng cô gái ngồi chỗ đó lâu rồi và người đàn ông chỉ mới đến đây thôi.

Mắt nàng đang trôn trôn vào gương mặt “đáng kính, đáng mến” của người đàn ông, lòng nàng đang tức tối về cô gái, mặt nàng chợt nóng ran, khi tia mắt của người đàn ông “mộng tưởng” quét từ dưới lên trên và ngừng ngay vào mắt của nàng.

Kim Nhị Nương có cảm tưởng như trái tim của nàng không chịu ở trong lồng ngực, trái tim nhồi lên nhồi xuống và chực vọt ra ngoài.

Tư thế nghiêm trang của Kim Nhị Nương từ khi ngồi vào sòng bạc vẫn không thay đổi, nhưng bỗng nhiên nàng thấy như bất ổn, xốn xang bức rức..

Nàng đã hoàn toàn mất tự nhiên.

Từ ngày nhập vào động “Móng Ngựa” nàng đã gặp rất nhiều người, từ ngày về với Kim Bá Vạn, nàng cũng gặp rất nhiều người, quá nhiều người đã theo đuổi nàng, vì nàng chỉ là “phòng hai” của lão Kim nên ông bướm vẫn chập chờn trước mắt, vậy mà nàng chưa gặp được người đàn ông nào như thế.

Nàng chợt nhớ một câu thơ cổ, “tương phùng hà tất tằng tương thức”, nàng bỗng đâm phục lẫn cái lão thi bá Bạch Cư Dị, những người có thể cảm thông nhau bằng ánh mắt một lần, những người có chỗ “chịu” nhau chỉ cần một lần gặp gỡ chớ không cần phải quen biết trước.

Và nàng càng đâm phục con người của mình, nàng tự thấy mình có được một giác quan cực kỳ bén nhạy.

Trời ơi ! Kim Nhị Nương thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng.

Người đàn ông “mộng tưởng” của nàng đang đi vòng về phía nàng, mắt hấn vẫn không rời mắt nàng đến nửa giây.

Kim Bá Vạn thua luôn hai ván.

Mồ hôi trên trán lão rịn ra, mồ hôi trong lòng bàn tay của Kim Nhị Nương cũng rịn ra.

Kim Bá Vạn rịn mồ hôi vì lão đang thua xiển niễn, Kim Nhị Nương rịn mồ hôi vì người đàn ông “mộng tưởng” đã bước đến gần.

Hắn đi vòng qua và đứng sát bên nàng.

Bây giờ thì Kim Nhị Nương không còn thấy ai nữa hết, mắt nàng y như nhìn vào một màn sương trắng đục, nàng chỉ thấy lơ mờ những người trước mắt, thấy lơ mờ những lá bài lật qua lật lại, chỉ có một việc nàng không nhìn thấy nhưng nàng một lại thấy rõ ràng, đó là tia mắt sáng quắc của người đàn ông, tia mắt như đang tìm cách soi thủng vào đáy mắt của nàng.

Kim Nhị Nương đỏ mặt cúi gằm, gần như muốn tìm một khe hở nào dưới đất để mà... độn thổ, nhưng giá bây giờ Kim Bá Vạn đứng dậy kéo nàng đi về thì chắc chắn nàng sẽ không sợ gì để đạp hấn một đạp cho chết luôn.

Nàng cảm thấy trong mình nàng chỗ nào cũng nhột nhạt như có bầy kiến đang từ từ di chuyển, nàng phập phồng, thẹn thùa, lo sợ một cách vô căn cứ.

Phải chi nàng là con gái nhà lành, từ trước đến nay chưa từng đụng tới đàn ông thì chẳng nói chi, đằng này không phải thế những con mắt... vô giáo dục của bọn đàn ông đã từng muốn mọc tay để lột trần truồng thiên hạ không chừa một khoản nào trên thân thể của nàng, những cái đụng chạm tham lam đã từng khiến cho da thịt nàng chai cứng từ hồi mới nhập “động” đến giờ, đâu phải là chuyện là đối với nàng? Vậy mà khi bắt gặp người đàn ông này, khi len lén chạm vào mắt hấn, nàng chợt nghe như điện chạy khắp mình.

Thật là chết được, ánh mắt hấn đã làm cho nàng không biết đặt tay chân vào đâu cho phải, đã làm cho nàng muốn kiếm cái vỏ ốc để chun vào. Chuyện đã làm cho nàng bay hồn hoảng vía đó như còn chưa đủ, hấn lại lên tiếng nữa.

Hấn nói:

- Xem chừng sông này Kim lão gia không được hên tay.

Giọng nói của hấn không lớn, nhưng thật ấm, lọt vào tai nàng lỏng lẻo, nàng không thấy khó chịu, mà trái lại chợt cảm nghe thích thú vô cùng.

Kim Bá Vạn không có một phản ứng nào, hai mắt của lão cứ nhìn dán vào bàn, nhìn dán vào lá bài, làm như trên đời này không còn cái gì cho lão tha thiết đưa mắt vào nữa cả.

Lão cũng không còn nghe thấy tiếng gì khác ngoài tiếng chia bài, tiếng nặn bài nghe đến kèn kẹt và nhất là lão chỉ nghe thấy tiếng bạc khua.

Không hiểu sao, cái đó không phải mới có đây, nhưng bây giờ Kim Nhị Nương bỗng thấy đáng cách của Kim Bá Vạn ngu dần hết sức, thô鄙 hết sức, nàng có cảm tưởng lão không phải là người mà là một con... heo mập ú.

Mà thật, cái lão Kim Bá Vạn sao lại giống... Trư Bát Giới hết chỗ chê.

Lão không mập lắm, nhưng cũng có lẽ hơn một tạ, mặt lão trệu mỗ, hai gò má lão phình ra, xệ xuống, mắt lão hi hí trông thật giống mắt... heo.

Không còn được nữa, Kim Nhị Nương đẩy mạnh vào đùi lão, bình thường nàng cũng có đẩy như thế, nhưng bàn tayng xóc ra, cái đẩy thật mềm, nhưng bữa nay thì khác, tay nàng nắm lại và nàng đẩy gần như thoi, nàng không có ý muốn làm cho lão gãy chân, nhưng lỡ có gãy, chắc nàng cũng không mấy tiếc.

Vừa đẩy, nàng vừa nói:

- Lão gia, vị... khách nhân này nói với lão gia đó.

Và, bây giờ Kim Bá Vạn mới có phản ứng, phản ứng của lão lại giống hết cơn thức giấc của một... chú heo.

- o O o -